

Eva Burgers

**STILLE
GETUIGE**

Eva Burgers

STILLE GETUIGE

KLUITMAN

*Voor Leidy en Wibo,
Duizendmaal dank voor een warme, stabiele en zorgeloze jeugd.
Ieder kind zou gezegend moeten zijn met liefdevolle ouders
zoals jullie.*

NUR 283 / W021401

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIV Tekst: Eva Burgers

Omslagontwerp: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Nikki

Met trillende handen pakte ik mijn telefoon en staaarde nog een keer naar het bericht.

Ik weet je te vinden, trut! Een steek in mijn maag maakte me misselijk. Snel drukte ik mijn scherm uit en ging languit op bed liggen. Dit was al het vierde dreigbericht binnen een paar uur.

‘Wie stuurt er nou zoiets?’ had Tim eerder die avond hoofdschuddend gevraagd. Ik haalde mijn schouders op, maar ik wist heel goed van wie de dreigementen kwamen.

‘Als je maar weet dat ik je altijd zal beschermen, lieve Nik. Maak je niet druk. Het is vast een pesterijtje.’ Om zijn woorden kracht bij te zetten aaide hij met zijn hand over mijn haren. Tim zag de ernst van de situatie absoluut niet in, en waarom zou hij ook? Hij wist niet wat ik wist. Wat ik die avond had gezien, maakte meer bij me los dan ik zou willen. Het beetje vertrouwen dat ik nog had in de goedheid van de mensen om me heen, was nu volledig verdwenen. Tim maakte zich zorgen om me. Hij zuchtte veel en friemelde nerveus met zijn vingers. Kon ik hem maar zeggen wat ik had gezien. Maar dat was onmogelijk. Dan zou ik niet alleen mezelf, maar ook hem in gevaar brengen. Nee, ik moest dit zelf

oplossen, al had ik nog geen idee hoe.

‘Ik wil slapen. Mijn koppijn wordt steeds erger.’ Ik greep naar mijn hoofd alsof het bonkende gevoel daardoor zou stoppen.

Tim knikte begripvol en stond op van mijn bed. ‘Zal ik morgen uit school weer naar je toe komen?’ Vragend keek hij me aan.

Ik kwam overeind, sloeg mijn armen om hem heen en zoende hem op zijn mond. ‘Goed plan. Als ik vanavond lekker slaap, voel ik me morgen vast een stuk beter.’

‘En zet die telefoon uit voor je gaat slapen. Of laat hem beneden liggen, dan hoor je de piepjes van binnenkomende berichten ook niet,’ zei hij, terwijl hij naar beneden liep.

Natuurlijk was dat slim geweest, maar dat kon ik echt niet. Ik wilde het weten als er een bericht binnenkwam. Mijn mobiel beneden laten liggen was sowieso geen optie. Stel je voor dat mijn ouders alles zouden lezen. Dan was de ellende helemaal niet te overzien. Ik wist zeker dat ze nog angstiger zouden zijn dan ik.

Terwijl ik weer languit op bed ging liggen met mijn handen onder mijn hoofd gevouwen, sloot ik mijn ogen. Ik probeerde me te ontspannen, alleen zag ik telkens de beelden weer voor me. Alsof ze op mijn netvlies gebrand stonden.

Ik schrok op van het gekraak van een traprede.

‘Hoi lieverd, ga je al slapen?’ Mijn moeder kwam op de rand van mijn bed zitten en streek zachtjes over mijn hoofd. Ik rook de vertrouwde geur van haar favoriete parfum. ‘Denk je nog veel aan haar?’ Met een bezorgde blik keek ze me aan. Ik knikte en voelde mijn ogen prikken. Het was gewoon niet te bevatten dat een meisje van mijn leeftijd zo achtergelaten was in een bos, waar ze bij toeval gevonden werd. Ze had totaal niet meer geleken op de vijftienjarige, vrolijke scholiere. Levenloos lag ze

op de koude grond. Alsof haar bestaan geen enkele betekenis had gehad.

‘Schoften zijn het.’ Ik hoorde mijn stem overslaan en sloeg mijn handen voor mijn gezicht.

EERDER DONDERDAGAVOND

‘Ga je nou mee?’ Ik tikte Sara voor de zesde keer op haar schouder. Met mijn handen demonstratief in mijn zij ging ik voor haar staan en ik sprak haar streng toe. ‘Lieve Saar, jouw ouders vinden het geen punt als je na twaalf uur thuiskomt, maar ik heb dan echt een vet probleem. Bovendien sneeuwt het. Misschien lukt het niet eens om naar huis te fietsen.’

Sara keek van Martin naar mij en weer terug. Ze zuchtte. ‘Ik moet gaan, Martin. Sorry. Zullen we anders morgen wat afspreken?’

‘Gaat niet lukken, helaas. Ik ben de hele dag op het voetbalveld. Ik zie je nog wel.’ Hij draaide zich om en sloeg zijn arm om een meisje met lang blond haar. Ze giechelde.

Sara bleef sprakeloos achter en kneep in mijn hand. ‘En bedankt, Nik. Zie je nou wat je hebt gedaan?’

Ik haalde mijn schouders op en keek haar vragend aan.

Sara schudde haar hoofd. ‘Als jij niet tussenbeide was gekomen, had ik eindelijk een date gehad met de leukste jongen uit het dorp. Moet je kijken. Nu staat hij weer te praten met die sloerie. Hoe heet ze ook alweer?’

Glimlachend trok ik Sara met me mee. ‘Doe niet zo flauw. Je weet best dat ze Diane heet. Kom nou maar. Niet elk slank, blond meisje is per definitie een slet. En Martin loopt echt niet weg. Je krijgt nog kansen zat. Trouwens, wat zie je eigenlijk in die loser? Hij rookt, drinkt en doet

allemaal foute dingen. Bovendien is hij veel te oud voor je.' Ik vond het onvoorstelbaar dat Sara iets zag in de macho Martin. Zolang ik haar kende, had ze al een oogje op hem. Dat zijn reputatie niet al te best was, leek hem voor haar alleen maar interessanter te maken. Ik had nare ervaringen met Martin. Sara wist daar niets van, en dat moest vooral zo blijven. Ik moest haar alleen proberen weg te houden bij die engerd.

'Het is een kwestie van smaak, Nik. Ik vind Tim weer vreselijk saai, dus...' Ze haalde haar schouders op en keek me aan.

Tim was niet saai, maar lief en zorgzaam. In vergelijking met Martin was hij misschien wat rustiger, maar wie niet? Je hoorde Martin altijd al van kilometers afstand aankomen met zijn praatjes. Hoe hij trouwens op het schoolfeest was binnengekomen, was een raadsel. Hij zat niet eens meer bij ons op school, maar werkte in een of andere bouwmarkt.

Al glijdend naderden we Sara's fiets. 'Is die vriend van Martin niets voor jou? Hij lijkt me een stuk leuker,' probeerde ik.

Sara lachte. 'Vincent, bedoel je?' Ze schudde haar hoofd. 'Je kunt me niet op andere gedachten brengen. Nee, dan had je beter Mark kunnen noemen.' Sara en ik proestten het uit. Als er iemand een nerd was, dan was het Mark wel. 'Trouwens, Vincent en Mark zitten allebei in de vriendenclub van Martin, dus ook zij moeten haast wel vreselijk fout zijn,' grinnikte Sara.

'O ja, die vriendenclub. Daar heb ik inderdaad over gehoord. Tjongejonge, hoe kinderachtig kun je zijn, zeg. Ze hebben zelfs een eigen clubhuis waar ze regelmatig zitten. Alleen mag niemand weten waar. Wat ook zo raar is: de meeste leden van de club zijn veel jonger dan Martin.' Sara reageerde niet, maar ik praatte gewoon verder. 'Ergens wel logisch. Gasten van zijn eigen leeftijd luisteren natuurlijk echt niet meer naar hem.' De cynische ondertoon in mijn stem was nieuw voor Sara en

voor mezelf eigenlijk ook. Kennelijk haalde Martin het slechtste in me naar boven. Ik begreep absoluut niet waarom Vincent bevriend was geraakt met Martin. Vincent was een sportieve, behulpzame, lieve jongen. Hij zat in een andere klas, maar ik zag hem regelmatig door de gangen slenteren. Hij groette me altijd met een vriendelijke glimlach.

Sara zuchtte. 'Ik weet dat Martin niet altijd even goed bezig is, maar ik weet ook zeker dat hij nooit te ver zal gaan, als je begrijpt wat ik bedoel. Hij haalt wel kattenkwaad uit, maar daar blijft het bij.' Met een quasi-serieuze blik keek ze me aan. 'Ik hou van Martin, net als van sneeuw!' schreeuwde ze, terwijl ze een hand vol sneeuw pakte en in de lucht gooi-
de.

Ik grinnikte. Lieve Sara. Ze deed alles om de aandacht te trekken en dacht nooit na voor ze iets zei, maar ze had een hart van goud. Lachend pakte ze haar fiets. Snel sprong ik achterop. Ik keek op mijn horloge en zag dat ik nog tien minuten had. Dat werd krap. Met mijn armen om Sara's middel geklemd, legde ik mijn hoofd tegen haar rug, beschut tegen de snijdende decemberwind en de venijnige hagelsteentjes.

'Gaat het, Saar? Of zal ik fietsen?'

Sara mopperde iets onverstaanbaars. Toch trapte ze stevig door. Wat was ik blij met haar. Hoewel we elkaar pas twee jaar kenden, was onze vriendschap hechter dan ik ooit met iemand had gehad. Een vriendschap die door zou gaan tot in het bejaardentehuis.

Ondanks wat glijpartijen naderden we toch vrij snel het kruispunt waar Sara linksaf moest en ik rechtdoor.

'Ik spring er hier af. Dan kun jij meteen naar huis fietsen. Dat kleine stukje loop ik wel.' Ik liet Sara's middel los en sprong op de stoep.

'Weet je het zeker? Ik wil je ook wel thuis afzetten, hoor!' schreeuwde Sara mijn kant uit, terwijl ze links afsloeg.

Lachend wuifde ik haar aanbod weg en zwaaide haar na tot ze uit het zicht verdwenen was. Ik snoof de vrieskou diep in en liep voorzichtig verder over de gladde straat. De hagelstenen waren overgegaan in zachte sneeuwvlokken en de struiken in de tuinen naast me kleurden langzaam wit. Ik was gek op de winter en dan vooral op ijs en sneeuw. Het witte laagje over de huizen en straten maakte de wereld lichter. Zelfs 's nachts. Want hoewel het in de meeste huizen al donker was, zorgde de weerkaatsing van de sneeuw voor voldoende licht op straat. Het gekraak van het witte poeder onder mijn schoenen werkte op mijn lachspieren. Ik moest mijn ouders maar niet vertellen dat we niet opgehaald waren door de moeder van Sara. Dat had ik gezegd, zodat Sara en ik samen naar huis konden gaan. Wat was er nou erger dan overbezorgde ouders? Sinds er een paar maanden geleden een meisje aangerand was in een park iets verderop, lieten mijn ouders me niet meer graag alleen door het donker gaan.

Aan het einde van de weg zag ik mijn straat al opdoemen. Nog een paar honderd meter en dan was ik thuis. Terwijl ik voorzichtig naar de weg gleed, die ik moest oversteken, zag ik rechts iemand lopen. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes om het beter te kunnen zien. Het leek Diane wel. Haar hardroze sjaal stak fel af tegen de dwarrelende witte sneeuwvlokken. Ik haalde mijn schouders op. Kennelijk had Martin haar toch niet echt kunnen boeien. Ineens voelde ik mijn voeten wegglijden. Krampachtig hield ik me vast aan het hekje van een tuin. Voorzichtig krabbelde ik overeind en klopte de sneeuw van mijn broek.

Toen ik bijna rechtop stond en naar de weg wilde lopen om over te steken, hoorde ik een auto aankomen. Met hoge snelheid schoot er een witte bestelbusje langs me. Mijn hartslag versnelde en instinctief deed ik een paar stappen naar achteren. Op de achterraut van het busje zag ik een

ronde, gele sticker met zwarte letters. Wat er stond, kon ik niet lezen. Plotseling hoorde ik een hoop gelach en geschreeuw en toen een hoge gil. Op mijn hoede keek ik langs een grote struik naar de plek waar het geluid vandaan kwam. Het busje was ver weg. Helemaal aan het einde van de straat. Ik zag de spartelende benen van Diane, die daar net nog rustig had gelopen. Twee jongens duwden haar het busje in. Een andere jongen keek mijn kant op. Ik dook weg achter de struik en voelde mijn hart beuken in mijn borstkas. Het geluid van voetstappen in de sneeuw die langzaam dichterbij kwamen, stuwde mijn ademhaling omhoog. In de verte schreeuwde een jongensstem iets onverstaanbaars en de voetstappen die zojuist nog dichterbij kwamen, renden nu bij me vandaan. De steken in mijn maag maakten me misselijk. Bewegen durfde ik niet, maar na minstens tien minuten hield ik de kramp in mijn benen niet meer uit. Ik móést opstaan. Voorzichtig kwam ik overeind en keek om me heen. De straten waren leeg. Ik rende naar de weg en hield me vast aan alles binnen mijn bereik om niet uit te glijden. Ik wilde naar huis. Dat was de enige plek waar ik veilig was. Schichtig spiedde ik rond en zag in de verte een felroze sjaal in de sneeuw liggen. Toen ik aan de overkant van de weg was, rende ik zo hard als ik kon. Mijn snelle, piepende ademhaling deed pijn in mijn keel, en iedere stap die ik zette dreunde door in mijn hoofd. Opluchting overviel me toen ik mijn straat in liep. Nog een paar stappen, dan was ik veilig thuis.

Met trillende handen stak ik de sleutel in het slot. Nog nooit was het openmaken van de voordeur zo moeilijk geweest. Snel maar zachtjes sloot ik de deur achter me en draaide de sleutel twee keer om. Terwijl

ik langzaam door mijn knieën zakte en uithijgde op de deurmat, snoof ik de vertrouwde geur van thuis op. Ik was binnen. De deur zat dicht. Niets aan de hand. Niemand kon me hier iets doen. Het harde gepiep van mijn telefoon bezorgde me een hartverzakking. Ik pakte mijn mobieltje uit mijn jaszak en zag een bericht van Sara op het display.

‘Nik, ben jij dat?’ hoorde ik ineens van boven. Ik sprong op en drukte het berichtje weg. Met een bezorgde blik keek mijn moeder naar beneden.

‘Ik ben het, mam, geen zorgen,’ riep ik zo onschuldig mogelijk.

‘Gelukkig. Was het leuk? Waarom ben je eigenlijk zo laat?’ Ze stapte twee treden naar beneden en keek me recht aan. Haar slaperige ogen knipperden tegen het felle licht. Wat wilde ik graag naar haar toe lopen en bescherming zoeken, maar ik wist dat ik dan zou breken. Als ik haar zou vertellen wat ik had gezien en hoe bang ik was, waren de gevolgen helemaal niet meer te overzien. Het zou betekenen dat ik minstens tot mijn twintigste altijd gehaald en gebracht zou worden. Hoewel me dat de komende tijd eigenlijk wel een goede oplossing leek, moest ik er niet aan denken dat ik jarenlang aan het handje van mijn ouders zou moeten lopen.

‘Het was erg gezellig, mam. Het kostte alleen veel moeite om door de sneeuw te komen. Anders was ik zeker op tijd geweest. Ga lekker slapen. Ik pak nog wat te drinken en duik dan ook mijn bed in.’

‘Maak het niet te laat, lieverd. Morgen moet je gewoon weer naar school.’

Ik luisterde naar haar voetstappen en hoorde het gekraak van het bed. Daarna was alles rustig en was ik weer alleen met mijn gedachten, die maar niet stil wilden staan. Ik voelde me schuldig tegenover mijn moeder, maar ook tegenover Diane. Had ik het kunnen voorkomen? Moest

ik de politie bellen of niet? Wat had ik eigenlijk gezien? Ik pakte een blikje cola uit de koelkast en plofte neer op de bank. Als een film die telkens opnieuw afgespeeld werd, zag ik weer hoe Diane het busje in getrokken werd. Was het Diane wel? vroeg ik me ineens af. De roze sjaal die ze omhad, had tijdens het schoolfeest op een stoel naast haar gelegen. Het kon haast niet anders dan dat zij het was.

Ik voelde steken in mijn maag toen ik dacht aan twee jaar geleden. Martin was met twee vrienden op een feestje waar ik ook was. Dom genoeg vond ik het goed dat hij me na afloop naar huis bracht. Toen hij me in de poort bij mijn huis heftig ging zoenen, had ik geen verweer. Ik wilde het niet, maar zijn greep was te krachtig. Toen ik thuiskwam, zagen mijn ouders direct dat er iets met me aan de hand was. Mijn vader was woest toen hij hoorde wat Martin had gedaan. Ik moest van hem meteen aangifte bij de politie gaan doen. Op het bureau zwakte ik mijn verhaal een beetje af en ik wilde mijn aangifte intrekken. Ik was doodsbang dat Martin wraak zou nemen als hij erachter kwam dat ik hem verlinkt had. Hij was er met een waarschuwing van de politie vanaf gekomen, maar sinds die nacht bedreigde hij me bijna wekelijks. Soms per sms, dat was het minst erge. Maar de keren dat hij me buiten volgde en intimiderende opmerkingen maakte, hadden me heel angstig gemaakt. Ik probeerde hem zo veel mogelijk te ontwijken, en dat lukte aardig. Voor Martin was het misschien niet meer dan een grote grap.

Ineens veerde ik op. Misschien was het wel een geintje van die jongens en speelden ze gewoon een spelletje met Diane. Ik plofte weer terug op de bank en schudde mijn hoofd. Nee, dit was geen grap. Plotseling schoot mijn ademhaling omhoog. Als Sara niet zo snel had gefietst, was ik misschien wel degene geweest die het busje in was gesleurd. Ik stond op en liep door de kamer heen en weer, maar het gejaagde gevoel in mijn

lichaam verdween niet. Ik wilde Sara laten weten wat er net gebeurd was, maar misschien sloep ze al.

‘Sara,’ fluisterde ik. Snel pakte ik mijn telefoon. Ik was bijna vergeten dat ik net een berichtje van haar had ontvangen.

Hi schatje. Ben je veilig thuisgekomen? Weet je wie mij net wat stuurde? MARTIN!! Hij wilde me zien en was in de buurt, maar ik kon natuurlijk niet meer thuis wegkomen. Hij vindt me leuk!! Liefs, dikke kus!

Ik las het bericht nog een keer en zuchtte. Hoe kon ik haar duidelijk maken wie Martin werkelijk was? Vertellen wat hij mij had aangedaan was waarschijnlijk de enige manier om tot haar door te dringen. Maar dat had nu weinig zin. Als ze in zo’n ‘halleluja Martin-bui’ was, viel er toch geen normaal gesprek met haar te voeren.

Leuk zeg, van Martin! Maar ik schrok me net dood. Het leek wel alsof er iemand ontvoerd werd. Een meisje werd vlak voor me een busje in gesleurd. Wat moet ik doen?

Het duurde niet lang voor Sara antwoordde.

Huh??! Hilde ze of vond ze het leuk?

Ik glimlachte. Typisch een reactie van Sara.

Allebei. Ik weet niet zeker of het serieus was, maar ik denk het wel. Ik dacht even dat het Diane was.

Nou, die kan prima voor zichzelf zorgen. Maak je om haar maar niet druk ☺.

Sara's milde reactie deed me goed. Ik maakte me waarschijnlijk zorgen om niets.

Yo, zie je morgen!

Ik drukte op *verzenden*. Morgen zou ik haar vertellen wat Martin voor een klootzak was.

Twee jaar geleden kwam Sara bij mij op school. Nog een beetje verlegen, maar dat duurde niet lang. Hoewel veel mensen haar een tikkeltje vreemd vonden, trok ik meteen naar haar toe. Het gevoel was wederzijds. Al snel waren we onafscheidelijk. Sara kwam vaak bij mij thuis en mijn ouders mochten haar graag. De ouders van Sara zag ik niet zo vaak. Ze werkten allebei hard en waren veel van huis. Misschien dat Sara daarom zo graag bij mij langskwam. Ze miste gezelligheid en mensen om zich heen. Ik was blij met een vriendin als Sara.

VRIJDAGOCHTEND

'Ik ben echt knetterverliefd. Martin ook, dat weet ik nu zeker. Na zijn berichtje van gisteravond stuurde hij me er vanochtend weer een. Hij wil me na schooltijd zien.' Met een gelukzalige glimlach en een zoete stem die niet echt bij haar paste, pakte Sara mijn hand. Snel trok ik me los en schudde mijn hoofd. Typisch Sara om blind verliefd op iemand

te zijn, maar ik kon me daar niets bij voorstellen. Bij mij duurde het lang voor ik echt kon zeggen dat ik verliefd was.

Ik gooide een muntje in de koffieautomaat. ‘Thee?’ vroeg ik onverschillig.

Sara knikte. ‘Wat was dat nou van Diane die in een busje getrokken werd?’

Ik keek om me heen en zag dat er een aardige rij achter Sara stond. Ik wuifde haar opmerking weg. ‘Het zal vast niets bijzonders zijn geweest. Waarom stuurde je me gisteren eigenlijk nog dat berichtje? Had je een voorgevoel dat er iets gebeurd was of zo?’ Ik reikte haar het plastic bevertje aan.

Sara trok haar schouders op. ‘Ik wilde gewoon weten of je thuis was.’ Ze liep iets dichterbij me toe en legde haar hand op mijn voorhoofd. ‘Gaat het wel helemaal goed met je? Wat zijn dat voor vragen? Het is toch normaal dat ik wil weten of je thuis bent aangekomen? Je hoort de raarste verhalen tegenwoordig. Nog niet zo heel lang geleden is er iemand aangerand in onze wijk, weet je nog wel?’

Ik knikte en voelde de steken in mijn maag weer opkomen. Daar had ze gelijk in. Zou dat een van die types zijn geweest die Diane in de bus hadden gesleurd? Snel slikte ik mijn misselijkheid weg, al werd dat wel steeds lastiger. *Het was vast een grap*, hield ik mezelf voor. We zouden Diane zo meteen weer in de gangen van de school zien, uiteraard met een hele rits jongens achter zich aan.

‘Ik vond het ook heel lief van je. Maak je maar geen zorgen om mij. Ik loop niet in zeven sloten tegelijk,’ zei ik zo verstandig mogelijk.

‘Je loopt wel in zeven sloten tegelijk, maar je komt er ook zelf weer uit,’ zei Sara lachend en toen zuchtte ze diep. ‘Martin is zo leuk.’ Ze wierp een gelukzalige blik omhoog.

‘Hij zag je gisteren niet eens staan,’ probeerde ik voorzichtig.

Ze sloeg haar armen over elkaar en fronste haar wenkbrauwen. ‘Toen jij kwam zeuren als een kleuter dat je naar huis wilde, was hij niet meer geïnteresseerd, inderdaad. Nog bedankt daarvoor.’ Ze draaide zich om en bleef met haar rug naar me toe staan. Gelukkig zag ik haar lichaam schudden van het ingehouden lachen, anders had ik echt gedacht dat ze het meende.

Snel draaide Sara zich weer naar me toe en legde een hand op mijn schouder. ‘Nee hoor, grapje. Natuurlijk had ik wel graag langer willen blijven, maar je weet dat ik je nooit in de steek zal laten. Afspraak is afspraak. Samen uit, samen thuis.’

Glimlachend stonden we tegenover elkaar. We hadden nog tien minuten voor de wiskundeles begon. Ik sloeg een arm om mijn hartsvriendin heen en dacht aan de gezellige schoolavond, voordat het drama zich voor mijn ogen had afgespeeld.

‘Ik dacht dat Martin misschien iets met Diane had. Hij stond zo innig met haar te praten toen we bij het feest weggingen.’

Sara verslikte zich bijna in haar thee. ‘Hou alsjeblieft op over Diane. Ik haat slanke vrouwen met blond haar.’ Verbeten wees ze op haar bruine lokken en vervolgens op haar buik. ‘Moddervet,’ mopperde ze.

In mijn ogen was Sara absoluut niet dik. Ze zag er juist hartstikke goed uit. Maar ik moest wel toegeven dat Diane perfect was. Ik had nog niks aan haar kunnen ontdekken waar ze ontevreden over zou kunnen zijn. Een carrière als model zou zeker voor haar zijn weggelegd.

‘Ach, een jongen moet gaan voor je innerlijk. Een buitenkant verveelt gauw, hoor,’ hoorde ik mezelf wijsneuzig zeggen.

Sara keek me met grote ogen aan. ‘Die tekst is echt niet van jezelf,’ zei ze hikkend van het lachen.

‘Om eerlijk te zijn komt die tekst uit een liedje, maar ik vond ’m zo mooi dat ik hem heb onthouden. Tim zei laatst ook nog zoiets tegen me.’

Sara spuugde proestend een slok thee terug in het bekertje. ‘Echt een tekst voor onze serieuze Tim.’

Ik was allang gewend aan de spottende opmerkingen van Sara over mijn vriendje. Er zat ook wel een kern van waarheid in. Tim was een echte kakker. Alle vooroordelen die je daarop los kon laten, waren op hem van toepassing. Hockey, merkkleding, groot huis en ouders met een carrière waardoor ze nooit thuis waren. Tim was goedgesmanierd en altijd beleefd. Soms begreep ik niet zo goed wat hij in me zag. Ik was redelijk tevreden met mezelf, maar ik droeg nooit dure merkkleding. Het huis waar ik woonde, was een gewone rijtjeswoning, en mijn moeder was altijd thuis. Misschien was die warmte juist wel iets wat Tim aantrok. Een béétje saai was hij wel, maar ja, beter dan zo’n macho-type.

We slenterden naar het wiskundelokaal en stopten voor de ingang. Met een serieus gezicht stond meneer Aarts in de deuropening. Dat was bijzonder, want normaal gesproken zat onze wiskundeleraar verdiept in zijn boeken achter zijn bureau, en keek dan verstoord op als we binnenliepen.

‘Gaan jullie maar gauw zitten,’ zei hij met een ernstige blik in zijn ogen. Iedereen zocht zwijgend zijn plek op. Toen alle leerlingen binnen waren, keek hij nog even de gang in en sloot toen de deur van het klaslokaal. Langzaam liep hij naar zijn bureau, maar hij ging deze keer niet zitten. Hij bleef staan met zijn handen op zijn rug en haalde diep adem.

‘Ik moet jullie iets vertellen.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Diane van

Dungen is na het schoolfeest niet thuisgekomen.’ Meneer Aarts leek aangeslagen toen hij het vertelde. Hij durfde amper de klas in te kijken. Ik voelde hoe mijn ademhaling stokte. Er ontstond geroezemoes. Iedereen draaide zich om naar de lege stoel waar Diane hoorde te zitten.

Meneer Aarts hief zijn handen en vroeg om stilte. ‘Ik begrijp dat jullie veel vragen hebben, maar laten we die één voor één stellen.’ Hij wees naar een klasgenootje dat krampachtig met haar vinger omhoog zat.

‘Ging ze alleen naar huis?’ vroeg ze zachtjes. Haar stem trilde.

Meneer Aarts knikte. ‘We hebben uit verklaringen van anderen die ook op het feest waren begrepen dat ze alleen vertrokken is.’

Ik hapte naar adem en keek naar Sara, die twee tafeltjes verder zat. Met grote ogen staarde ze voor zich uit. Bewegingloos. Ik bleef naar haar kijken en hoopte dat ze mijn blik zou voelen en vangen. Maar Sara leek wel in shock.

‘Ze is voor het laatst gezien in de Vogelwijk,’ vervolgde meneer Aarts zijn verhaal. ‘Daar is een roze sjaal in de sneeuw gevonden die volgens haar moeder van Diane is.’ Zijn woorden dreunden door in mijn hoofd. Mijn hart ging als een bezetene tekeer. Mijn hele lijf voelde ineens klam aan en de krampen in mijn maag maakten me draaijerig en misselijk. Ik sloeg mijn handen voor mijn mond om niet te schreeuwen. Het was geen grap geweest. Ik was getuige geweest van een echte ontvoering. Het meisje dat het busje in getrokken werd, was inderdaad Diane. Ik zag vanuit mijn ooghoeken dat Sara naar me keek, maar ik durfde niet meer terug te kijken.

‘Nadat vrij snel bleek dat Diane niet bij haar vriendinnen was, zijn haar ouders naar de politie gegaan. Die namen het verhaal heel serieus, aangezien Diane normaal gesproken altijd op tijd thuiskomt. Er is ook

net een AMBER Alert uitgegaan.’ De stilte in de klas had nog nooit zo naar gevoeld. Meneer Aarts kuchte even en nam een slokje water uit het glas dat voor hem op zijn bureau stond. ‘De politie heeft nog veel informatie nodig. Dus als iemand iets gehoord of gezien heeft, laat het dan weten. Alle informatie, hoe onbelangrijk het in jullie ogen ook mag zijn, kan voor het onderzoek van onschatbare waarde blijken.’

‘Misschien leeft ze helemaal niet meer.’ Het geroezemoes ging over in geschreeuw. De opmerking van Leon was wel te verwachten. Hij had standaard een hekel aan de politie en vond elke actie die zij ondernamen totaal zinloos.

Meneer Aarts keek hem nors aan. ‘Daar gaan we niet van uit.’

Leon haalde zijn schouders op en pulkte wat aan zijn vingers. Zijn opmerking bleef zich herhalen in mijn gedachten. Wat als Diane inderdaad dood was? Dan had ik het misschien wel kunnen voorkomen door iets te doen in plaats van me te verschuilen achter een struik. Niemand mocht weten wat ik had gezien. Het veranderde nu toch niets meer aan de situatie en bovendien zou het alleen maar onrust veroorzaken. Langzaam draaide ik me om naar Sara. We keken elkaar zwijgend aan. Het was onrustig in de klas en ook meneer Aarts had het zichtbaar moeilijk. Hij nam nog een slok water en keek indringend de klas in.

‘Mag ik nog even de aandacht? Ik geef jullie een kwartiertje om met elkaar te praten. Daarna proberen we de les weer op te pakken, hoe moeilijk dat ook zal zijn.’

Ik schoof mijn stoel naar achteren en liep naar Sara toe. We keken elkaar even alleen maar aan.

‘Je had dus toch gelijk,’ zei Sara zachtjes. ‘Heb je het nog aan iemand anders verteld?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Het was midden in de nacht, dus tegen wie

had ik het moeten zeggen?’ Sara haalde haar schouders op. ‘Martin heeft nog met haar gepraat op het feest...’ Sara knikte. ‘Wat vreselijk, zeg. Misschien had ze verkeerde vrienden. Ging Martin wel vaker met haar om?’ vroeg ik fluisterend.

Met een felle blik in haar ogen keek Sara me aan. ‘Wat wil je daarmee zeggen? Dat Martin iets met haar verdwijning te maken heeft of zo?’

‘Jeetje, Saar, waarom reageer je zo fel als het over hem gaat? Ik vroeg me alleen af of hij misschien wist met wie zij omging.’

Sara staarde naar de grond. ‘Sorry,’ zei ze, ‘ik wil helemaal niet boos op je zijn.’

Ik legde mijn hand op haar schouder en kneep er zachtjes in. ‘Geef niet. Ik denk dat we allemaal een beetje van slag zijn door dit nieuws. Wat een drama, zeg.’ Ik zuchtte diep. Terwijl ik de klas rondkeek, voelde ik die nare krampen in mijn maag terugkomen. Als ik vertelde wat ik wist, zou ik opnieuw getuige in een zaak zijn. Misschien werd ik dan wel wéér niet geloofd en was de kans groot dat ik mijn vriendinnen zou verliezen.

‘Martin haalt me straks op uit school,’ zei Sara enthousiast, alsof er verder niets aan de hand was. ‘Hij stuurde me vanochtend al heel vroeg een berichtje, wel zeven keer, tot ik reageerde. Ik heb toch wel indruk op hem gemaakt.’ Sara glimlachte en scrolde door de berichten op haar telefoon. Ik vertelde nog maar niet dat ik het meer een vorm van stalken vond, en wat mijn ervaringen met Martin waren. Het was me inmiddels wel duidelijk dat Sara te verliefd was om de waarheid onder ogen te zien. Ze zou er vanzelf wel achter komen, en dan stond ik voor haar klaar.

‘Dus je fietst niet met me mee terug?’

Sara schudde haar hoofd. ‘Hij haalt me op met de auto. Mijn fiets laat ik gewoon op het schoolplein staan.’

Ik baalde ervan dat ik alleen terug moest. Sinds gisteravond was ik niet graag meer alleen. Maar daar kon Sara niets aan doen. Ik moest zelf mijn angst zien te overwinnen.